

Af de elementer, som kan være interessante at nævne i forbindelse med Schengenkonventionen, vil jeg i hvert fald fra radikal side fremhæve transportøransvaret, som måske godt kunne være et problem; vi har i hvert fald ikke været alt for positive over for det transportøransvar, vi fra dansk side har etableret over for luftfartsselskaber, som er blevet pålagt ansvaret for at kontrollere indrejsepapirer for folk fra andre lande. Det er altså blevet pålagt flypersonalet, som ikke har uddannelse til det, at kontrollere den slags ting. Dette bliver nu udstrakt til at gælde generelt i Schengenområdet, og det er nok en udvikling, som vi må se i øjnene er nødvendig som følge af den kraftige internationalisering, vi er i gang med.

Vi er i øvrigt glade for, at der bliver en aftale om varm forfølgelse; det har vi haft oppe tidligere i debatten, men jeg vil godt i den forbindelse nævne, at de hidtidige Schengenlande – de, der faktisk har tiltrådt aftalen og har levet med den et stykke tid – har indgået bilaterale aftaler om, hvor mange kilometer, hvor mange minutter og hvilke typer aktiviteter man må foretage på hinandens område.

Og dette sæt af aftaler illustrerer jo tydeligere end noget andet, hvor mellemstatslig denne aftale i virkeligheden er. Der er f.eks. vidt forskellige aftaler mellem Tyskland og de mange grænselande, der støder op til Tyskland. Tyskland og Belgien har en anden aftale end Tyskland og Holland, der er igen en anden aftale mellem Tyskland og Frankrig, som er en anden aftale end den mellem Tyskland og Italien osv.

Man har fundet frem til aftaler, som landene to og to er blevet enige om, og set med et bureaukratisk blik kan man selvfølgelig sige, at det ville have været nemmere, hvis man var blevet enig om et fælles sæt, som alle lande kunne enes om. Men det har man ikke kunnet, og det har der heller ikke været mulighed for at påtvinge dem, for sådan er strukturen i Schengen-aftalen; det er et mellemstatsligt samarbejde, og landene må to og to aftale, hvordan de vil forholde sig ved hinandens grænser.

Jeg synes, den ordning, der er lagt op til ved den tysk-danske grænse, er ganske udmærket, hvor man kan fortsætte en forfølgelse ind på hinandens territorium, og hvor det så efterfølgende er det lokale, nationale, politi, der må foretage anholdelsen og ikke andre. Det vil altså sige, at selve magtudøvelsen er forbeholdt det nationale politi.

Udveksling af oplysninger er der også talt en del om. Dette område er selvfølgelig vigtigt og må prioriteres højt i forbindelse med kriminalitetsbekæmpelsen. Der er selvfølgelig en opmærksomhed rettet mod, hvilke data der kan komme i registreringssystemet, og hvordan det kontrolleres, hvad der sker.

Nogle af de områder, som vi fra radikal side har været meget opmærksom på, er f.eks. de data, der kan leveres ind i registeret.

De skal omfatte identifikation af de personer, som kan være efterlyst, eller de personer, som ønskes udleveret, og samtidig årsagen til, at de ønskes observeret. Men ikke detaljer om sagen, på grund af hvilken man er blevet efterlyst.

Der ligger selvfølgelig et gråt område dér, for hvad er det for nogle detaljer, der ikke må komme med, og hvor meget skal man tage med, når man beskriver årsagen til, at en person er efterlyst? Hvis det er en 14-årig pige, der er løbet hjemmefra og simpelt hen er ude på egen boldgade, som skal efterlyses i et stort område, behøver der selvfølgelig ikke stå noget om, hvorfor hun er løbet hjemmefra. Der skal selvfølgelig stå, at hun er efterlyst, fordi hun er løbet hjemmefra, men detaljerne om, hvorfor hun er løbet hjemmefra, skal selvfølgelig ikke stå der. Det eksempel er meget klart og meget nemt, og vi kan sikkert alle sammen blive enige om at sætte grænsen dér.

Hvis det er en, der er mistænkt for en forbrydelse, er spørgsmålet selvfølgelig, hvor meget der skal stå om detaljerne i det, vedkommende er mistænkt for, men endnu ikke arresteret eller dømt for.

Der er mange grunde til at have tilsyn med SIS, Schengen Information System, og vi er fra radikal side meget opmærksomme på, at det er dér, nogle af modhagerne i samarbejdet og også i den offentlige debat kan komme. Vi vil være meget parat til at gå ind i en skarp kontrol af det, men det skal ikke ændre vores fundamentalt positive holdning til at gå ind for samarbejdet med de åbne grænser. Det har vi gjort siden 1957, det vil vi gerne blive ved med, og vi ser ikke, at Schengenaftalen skulle forhindre os i at fortsætte med det arbejde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan bekræfte over for fru Elisabeth Arnold, at Enhedslisten anser det for et meget stort problem, at vi ikke kan kontrollere affald, veterinerære forhold osv. ved grænsen. Det bekræfter åbenbart ikke Det Radikale Venstre.